

[Steen.]

Selvfølge, at alle, der arbejder med dette Spørgsmaal, gør, hvad der er muligt for at raade Bod herpaa.

Jeg vil dog gerne sige til den ærede Forespørger, at nu beder jeg for en Gangs Skyld om, at man ikke helt vender Forholdene paa Hovedet. Dr. Schmidt har gennem sit videnskabelige Arbejde, der er muliggjort ved en Bevilling, som Indenrigsministeriet dertil stillede til Raadighed, arbejdet med dette vigtige og betydningsfulde Spørgsmaal, og Resultaterne af dette Arbejde er til enhver Tid stillet til Landbrugets Raadighed. Dette møder man nu med en Kritik som den, det ærede Medlem fremsatte her i Dag. Jeg føler Trang til over for et saadant Arbejde og over for de Resultater, der allerede foreligger, at give Udtryk for noget helt andet, nemlig for en virkelig Beundring og for en Taknemmelighed, som det ærede Medlems Tale var kemisk fri for. Det ærede Medlem mente at kunne opkaste sig til kritisk Dommer over dette Arbejde; jeg har ingen Følelser i den Retning.

Efterhaanden som det ærede Medlems Tale skred frem, gik det op for mig, hvad det var, det drejede sig om, hvad det skulde munde ud i. Det, som det ærede Medlem var ude om, var det, at nu maatte vi hellere gennemføre en Ordning, hvorefter Staten paatog sig at vaccinere alle Besætninger og afholde de dermed forbundne Udgifter. I det Synspunkt er jeg ikke enig med det ærede Medlem. Jeg benytter denne Lejlighed til at sige noget, som jeg i Almindelighed føler Trang til at sige, nemlig at jeg tilraader et vist Maadehold i Tiden med Hensyn til de Krav, der stilles til Staten om at paatage sig større og større Udgifter, saa paa det ene, saa paa det andet Omraade. Jeg tror, vi har en fælles Interesse i, at Statens Udgifter og dermed Folkets Skattebyrde holdes inden for det, der i Tiden er det strengt nødvendige — det kan i Sandhed blive tilstrækkeligt endda.

Dernæst vil jeg sige, at rent bortset fra dette vil en Ordning som den, det ærede Medlem skitserede, for Staten medføre et Ansvar, som jeg ikke ønsker at være med til at paaføre den.

Jens Thomsen: Landbruksministeren fremsatte en Redegørelse fra et Udvalg og Veterinærdirektøren. At der kan opstaa Uheld med en Produktion, er forstaaeligt, og for mig var Ministerens Redegørelse tilfredsstillende. Jeg har den største Respekt for Videnskabens Indsats netop paa dette

Omraade. En dansk Videnskabsmand er blevet verdenskendt paa Grund af sin Opfindelse, og det har vi Grund til at glædes over alle, selv om vi allermost glædes os over Udsigten til, at Landbruget i Fremtiden kan blive forskaonet for de store Tab, som Mund- og Klovesygen forvolder Landbruget. Men bortset derfra forekommer det mig, at Landbruksministeren fra Begyndelsen af har haft en meget uheldig Haand med Hensyn til Vaccinen. Havde Ministeren udvist den fulde Forstaaelse af det vigtige Spørgsmaal rettidigt, kunde Landbruget rimeligvis have været skaonet for de væsentligste Tab ved den sidste store Epizooti.

Jeg vil ikke rette nogen haard Kritik imod Ministeren, fordi Sagen blev forsinket, fordi Dr. Schmidt ikke paa et tidligere Tidspunkt mødte den nødvendige Forstaaelse for sin nu verdensberømte Opdagelse med Hensyn til Vaccinen mod Mund- og Klovesyge, men jeg mener, at Staten burde have taget Konsekvensen af denne Forsinkelse og taget sin Part af de store Tab, som den sidste store Epizooti paaførte Landbruget. Staten paatog sig ganske vist en lille Del af Tabet ved at yde en Godtgørelse for Dyr, der døde som Følge af Mund- og Klovesyge, men Ministeren udviste ogsaa paa dette Omraade en manglende Hensyntagen over for Landbruget, idet Ministeren vilde gøre Statens Tilskud afhængigt af de enkelte Landmænds økonomiske Omstændigheder.

Under Udvalgsforhandlingerne vilde Ministeren have Grænsen for Tilskud sat efter en bestemt skattepligtig Indkomst og Formue, men Ministeren vilde ikke have de aftalte Beløb fastsat i Loven eller i Bemærkningerne, af Hensyn til en eventuel Kritik af Indtægtsstørrelsen. Det blev imidlertid bestemt i Loven, at hvor Landmændene havde forsikret mod Tab som Følge af Mund- og Klovesyge i en gensidig Forsikring, skulde Forsikringen have de tre Fjerdedele af Statens Tilskud, for saa vidt Forsikringen havde udbetalt en Erstatning paa mindst samme Størrelse som Statens Tilskud. Det blev en udtrykkelig Aftale, at Forsikringen skulde have Statens Tilskud udbetalt, selv om den forsikredes Indtægt og Formue ikke berettigede ham til selv at faa Statens Tilskud, og denne Aftale var ganske naturlig, for ellers maatte de andre, ubemidlede Medlemmer af Forsikringen betale højere Bidrag af den Grund, og det vilde jo dog have været ret urimeligt. En gensidig Forsikring kan faa Tab hos en forsikret, der er saa fattig, at han ikke kan